

A. J. Finn

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Το παρελθόν
δεν έχει χαθεί.
Απλώς
περιμένει.

τέλος ιστορίας

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τέλος ιστορίας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: End of story
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2024
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: A. J. Finn
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δέσποινα Γιανναρούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© A. J. Finn, 2024
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Getty Images / Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

ISBN 978-618-01-5676-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

A. J. Finn

τέλος ιστορίας

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Ναι, κι ακόμα και στις οικογένειες
των ευγενών, τις αριστοκρατικές οικογένειες,
τις σπουδαίες οικογένειες [...]
δεν έχετε ιδέα [...] τι παιχνίδια παίζονται!

– Κάρολος Ντίκενς, *Ο ζοφερός οίκος**

* Η μετάφραση στα ελληνικά είναι της Κλαίρης Παπαμιχαήλ (εκδόσεις Gutenberg, 2008). (Σ.τ.Ε.)

Τρίτη 23 Ιουνίου

ΑΠΟ ΣΤΙΓΜΗ ΣΕ ΣΤΙΓΜΗ ΘΑ ΤΗ ΒΡΟΥΝ.

Θα τη βρουν στο σημείο που επιπλέει, με τα δάχτυλα ανοιχτά στις ρυτιδώσεις του νερού, με τα μαλλιά απλωμένα σαν γιαπωνέζικη βεντάλια. Ψάρια γλιστρούν από κάτω τους, περνούν ανάμεσά τους, κινούνται κατά μήκος του κορμιού της.

Το φίλτρο βουίζει. Η λιμνούλα αναπαράσσεται, στραφταλίζει. Κι εκείνη σαλεύει ανεπαίσθητα στην επιφάνεια.

Νωρίτερα το πρωί στην περιοχή απλωνόταν ομίχλη –εκείνη η χαρακτηριστική ομίχλη του Σαν Φρανσίσκο, παχιά σαν βελούδο και παγερή–, όμως τα τελευταία ίχνη της σκορπίζουν τώρα και ο κήπος λούζεται στο φως: οι πλάκες, το ηλιακό ρολόι, η χορωδία των νάρκισσων στη βραγιά. Και η λιμνούλα, εκείνος ο άψογος κύκλος κοντά στον τοίχο του σπιτιού, με τα αστραφτερά της ψάρια και τα νούφαρα που θυμίζουν αστέρια.

Από στιγμή σε στιγμή μια κραυγή θα θρυμματίσει τη σιωπή.

Στο μεταξύ επικρατεί απόλυτη ηρεμία, τέλεια ακινησία, με μόνη εξαίρεση το σχεδόν αδιόρατο σάλεμα στο νερό, το νωχελικό κολύμπι των ψαριών, τις γραμμές που σχηματίζονται γύρω από το πτώμα.

Στην άλλη άκρη του κήπου η μπαλκονόπορτα ανοίγει, ο ήλιος αντανακλά πάνω στο τζάμι. Μια ανάσα. Κι ύστερα εκείνη η κραυγή.

Τη βρήκαν.

Έξι μέρες νωρίτερα:

Τετάρτη 17 Ιουνίου

1.

ΣΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ;»

Η Νίκι καρφώνει το βλέμμα της στον εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου. Ο ταξιτζής την παρατηρεί με μάτια μισόκλειστα μέσα από δύο φακούς στρογγυλούς και χοντρούς σαν πατομπούκαλα.

«Αστυνομικό μυθιστόρημα δεν είναι αυτό που διαβάζεις;» συνεχίζει με τραχιά φωνή. Το ταξί περνάει πάνω από μια λακκούβα στον δρόμο και τραντάζεται από κάτω τους.

Εκείνη σηκώνει το χαρτόδετο και του το δείχνει.

«Άγκαθα Κρίστι. *Φόνος στη Μεσοποταμία*». Ο οδηγός έχει διάθεση για κουβέντα, και η Νίκι δε θα του χαλάσει το χατίρι. Το επάγγελμα του ταξιτζή πρέπει να είναι μοναχικό.

«Καπνίζεις;»

«Όχι, κύριε».

«Καλά κάνεις». Στερεώνει ένα τσιγάρο ανάμεσα στα δόντια του. «Είσαι όμορφη κοπέλα, αμαρτία να πεθάνεις νέα».

Το ανάβει μ' έναν ταιλωμένο Zipro, και η Νίκι κατεβάζει λίγο το παράθυρο. Στο αυτοκίνητο εισβάλλει λευκός αέρας, δροσερός και υγρός, κατακλύζοντας το πίσω κάθισμα. Πατάει ξανά τον διακόπτη του παραθύρου, το ανεβάζει ένα δυο εκατοστά και γέρνει το κεφάλι της προς το τζάμι για να εξετάσει το είδωλό της: βλεφαρίδες τονισμένες με μάσκαρα, χείλη λαμπερά από το κραγιόν. Δεν είναι ιδιαίτερα όμορφη, το ξέρει, κι είναι κάτι που δεν την απασχολεί ιδιαίτερα.

Το ταξί τινάζεται απότομα. Το σακίδιό της καταλήγει στο πάτωμα.

«Νομίζω πως βρήκατε στο πεζοδρόμιο τώρα δα».

«Δεν έγινε κάτι». Ο ταξιτζής αγριοκοιτάζει έξω απ' το παρμπρίζ. «Νόμιζα πως το είχαν κλείσει το αεροδρόμιο. Θαύμα ήταν που καταφέρατε να προσγειωθείτε».

Για τη Νίκι, που δεν είναι το καλύτερό της να πετάει στους αιθέρες, κάθε φορά που προσγειώνεται είναι ένα θαύμα. Το βλέμμα της πλανιέται πέρα από τον οδηγό, προς το ασάλευτο πέπλο της βραδινής ομίχλης, που απλώνεται γυαλιστερή σαν μαργαριτάρι στα φώτα των προβολέων.

«Τα έχει αυτά ο Ιούνιος. Αλλά φαντάζομαι πως στ' ανατολικά δε σας κάνει τέτοιο καιρό».

«Όχι». Στ' ανατολικά... Ακούγεται ασύλληπτα μακρινό, σχεδόν μυθικό.

Ο ταξιτζής ρουθονίζει ευχαριστημένος κι ύστερα βγάζει φλας, παίρνει απότομα μια στροφή και πιάνει ν' ανηφορίζει. Η Νίκι γαντζώνεται απ' τη ζώνη της.

«Λέγαμε για μυστήρια...» Τουλούπες καπνού βγαίνουν απ' το στόμα του σαν να είναι φουγάρο κι αναμειγνύονται με τον παγωμένο αέρα. «Ε λοιπόν, στο Σαν Φρανσίσκο υπάρχουν ένα σωρό μυστήρια. Έχεις ακουστά τον Ζόντιακ;»

«Δεν κατάφεραν ποτέ να τον συλλάβουν».

«Δεν κατάφεραν ποτέ... Ναι». Ο ταξιτζής την κοιτάζει δύσθυμα μέσα απ' τον καθρέφτη. Η Νίκι αποφασίζει να το ράψει. Δική του είναι η πόλη, δική του κι η ιστορία. «Είναι ο δικός μας Τζακ ο Αντεροβγάλτης. Έπειτα, έχουμε και το Ρομάντζο των Αιθέρων. Αυτό ήταν ένα αεροπλάνο που εξαφανίστηκε τη δεκαετία του '50. Πετούσε για Χαβάη, κι απλά...» Τραβάει μια γερή τζούρα απ' το τσιγάρο του. «Χάθηκε». Ένα σύννεφο καπνού.

«Τι συνέβη;»

«Ποιος ξέρει; Όπως και με το αερόπλοιο-φάντασμα. Εποχή του πολέμου, κάτι στρατιώτες επέβαιναν στο αερόπλοιο, όταν όμως αυτό συνετρίβη στο Ντέιλι Σίτι, δεν ήταν κανείς μέσα. Μυστήριο, όπως έλεγα, σαν... Να, εκεί πέρα!» Τινάζει το χέρι του για να δείξει κάτι στα δεξιά του. «Το παλιότερο σπίτι στο Πασίφικ Χάιτς».

Η Νίκι εντοπίζει ένα κατάλευκο βικτοριανό οίκημα με μεγάλη παράθυρα, που μοιάζει να αποτραβιέται από τον δρόμο λες και κάτι το τρομάξε.

«Χτίστηκε πενήντα χρόνια πριν από τον σεισμό», καυχιέται ο ταξιτζής. «Τα 'χε ήδη τα χρονάκια του, όμως κατάφερε να τη σκαπουλάρει».

«Μοιάζει έκπληκτο», παρατηρεί η Νίκι. «Λες και δεν μπορεί να το πιστέψει πως στέκει ακόμη όρθιο».

Ο ταξιτζής ρουθουνίζει ξανά.

«Ούτε κι εγώ μπορώ να το πιστέψω».

Συνεχίζουν την πορεία τους μέσα απ' την ομίχλη. Αριστερά και δεξιά τους λευκές πινακίδες προβάλλουν φευγαλέα, σαν απόκοσμα δάχτυλα που δείχνουν προς τα εμπρός: *Αποδώ, συνεχίστε να προχωράτε.*

«Απ' τη Νέα Υόρκη είπες πως είσαι;»

«Ναι».

«Το λοιπόν, αυτή είναι η πιο ακριβή γειτονιά σε όλη τη χώρα».

Τα σπίτια ορθώνονται εκατέρωθεν, φασματικά μες στην ομίχλη: αρχόντισσες του δέκατου ένατου αιώνα, λεπτοκαμωμένες και καθασπρέπει, ντυμένες με παστέλ χρώματα· ένα πελώριο κτίριο ισπανικής τεχνοτροπίας καλυμμένο από κισσούς· μια απομίμηση της αρχιτεκτονικής των Τιδόρ, ξύλο και γύψος πάνω σε τούβλα που σχηματίζουν μοτίβο ψαροκόκαλου· δύο κτίρια στον αρχιτεκτονικό ρυθμό της Βασίλισσας Άννας, με ξυλεπένδυση ντελικάτη σαν δαντέλα.

«Μερικά από αυτά τα έχουν αγοράσει τύποι που πιάστηκαν καλά με τις νέες τεχνολογίες», την πληροφορεί ο ταξιτζής. «Google, Uber. Η Uber, να σου πω για να ξέρεις δηλαδή...» Κατσουφιάζει, όμως τελικά δεν της λέει. «Πάντως, κυκλοφορεί ακόμη και αρκετό παλιό χρήμα. Καταλαβαίνεις, από τύπους που κολυμπάνε στον παρά πάππου προς πάππου».

Μπροστά τους η ομίχλη στοιχειώνει τους δρόμους. Κινούνται γοργά ανάμεσα από πεζοδρόμια σαν ανταριασμένα κύματα, που τη μια φουσκώνουν και την άλλη αποτραβιούνται. Η Νίκι νιώθει να της κόβεται η ανάσα.

«Έχουμε κι ένα σωρό συγγραφείς ιστοριών μυστηρίου εδώ στο Σαν Φρανσίσκο. Ο Ντάσιελ Χάμετ, να πούμε, έμενε εδώ πιο πέρα. Στην οδό Ποστ».

Μία ακόμα πινακίδα ξεπροβάλλει απότομα μέσα απ' την ομίχλη, προτρέποντάς τους να συνεχίσουν. *Μη σταματάτε. Αποδώ.*

«Α, κάτσε να σου πω, αυτό θα σ' ενδιαφέρει». Το τσιγάρο του κινείται πάνω κάτω. «Έμενε κάποτε εδώ ένας συγγραφέας ιστοριών μυστηρίου. Να δεις πού ήταν... Στο Πασίφικ Χάιτς; Κάπου κυριλέ, τέλος πάντων. Το λοιπόν, μια νύχτα η γυναίκα κι ο γιος του εξαφανίστηκαν».

Η Νίκι ανατριχιάζει.

«Λες κι άνοιξε η γη και τους κατάπιε. Σαν εκείνο το αεροπλάνο. Αυτό πρέπει να έγινε πριν από είκοσι πέντε... ψέματα, πριν από είκοσι χρόνια. Παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1999». Οι λέξεις μοιάζουν να αιωρούνται μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού, σκαμπανεβάζουν σαν σημαδούρες.

«Τι απέγιναν;»

«Κανείς δεν ξέρει! Κάποιοι υποψιάστηκαν τον αδερφό –τον αδερφό του συγγραφέα δηλαδή– ή τη γυναίκα του. Μπορεί και να το έστησαν κι οι δυο μαζί. Άλλοι έπαιρναν όρκο πως τη δουλειά την έκανε το παιδί. Το παιδί του αδερφού δηλαδή. Ήταν και κάτι υπάλληλοι, ένας τύπος και μια κοπελιά. Όμως ο πιο πολύς κόσμος...» Παίρνουν απότομα μια στροφή. «Ο πιο πολύς κόσμος πιστεύει πως το έκανε ο ίδιος ο συγγραφέας. Να μαστε, φτάσαμε», ανακοινώνει, φρενάροντας απότομα και καβαλώνοντας λίγο το πεζοδρόμιο.

Η Νίκι τινάζεται μπροστά και το βιβλίο γλιστράει απ' τα γόνατά της.

Βλέπει τον ταξιτζή να σηκώνεται από το κάθισμά του, να κάνει τον γύρο του αυτοκινήτου και να στέκεται μπροστά στο πορτμπαγκάζ – η καύτρα του τσιγάρου του φέγγει μες στην ομίχλη, σαν κανένα από εκείνα τα φασματικά φώτα των βάλτων.

Η Νίκι ρίχνει το βιβλίο μέσα στην τσάντα της. Παίρνει μια βαθιά ανάσα, που της προκαλεί μια κρίση βήχα –η καμπίνα του ταξί μυρίζει σαν τεκές–, κι ύστερα σπρώχνει την πόρτα και βγαίνει στην

ομίχλη. Ο δρόμος μοιάζει ν' ανήκει σε μια πόλη-φάντασμα, κελύφη σπιτιών υψώνονται απόκοσμα σαν σκιές, οι προσόψεις τους σαν μακάβριοι σκελετοί που απενίζουν απειλητικά τα πάντα γύρω. Η Νίκι ανατριχιάζει και πάλι.

«Καλά το σκέφτηκες κι έβαλες πουλόβερ», σχολιάζει ο ταξιτζής καθώς η πόρτα κλείνει πίσω της με ένα υπόκωφο *κλακ*.

Η Νίκι επιθεωρεί τον εαυτό της. Αυτό είναι το ακριβότερο κομμάτι στην γκαρνταρόμπα της, ένα λιτό ανθρακί πουλόβερ από κασμίρ με λαιμόκοψη σε σχήμα V, φρέσκο από το στεγνοκαθαριστήριο. Κάπου πάνω απ' τη Νεμπράσκα κατάφερε να χύσει μια μπίρα πάνω του. Στο τζιν παντελόνι της, διαπιστώνει, υπάρχουν ακόμη τραχιές τρίχες σκύλου, παρότι πέρασε κάμποση ώρα προσπαθώντας να τις αφαιρέσει μία μία με τσιμπιδάκι.

Όταν σηκώνει ξανά το κεφάλι της, βλέπει τον ταξιτζή να κοιτάζει με στόμα ανοιχτό το απότομο ανηφορικό δρομάκι που οδηγεί στο σπίτι. Στρέφεται προς το μέρος της.

«Αυτό εκεί είναι το σπίτι που σου 'λεγα. Το μυστηριώδες σπίτι. Το 'ξερες;»

«Ναι, λυπάμαι». Πραγματικά λυπάται.

«Ρε κοπελιά, τι μ' άφηνες να φλυαρώ;»

«Δεν ήθελα να σας διακόψω», εξηγεί εκείνη ευγενικά. Δεν ήταν η πρόθεσή της να τον κοροϊδέψει. Όμως έχει διαβάσει τα πάντα γύρω από τη σύζυγο και τον γιο που εξαφανίστηκαν ξαφνικά. Σε σημείο ώστε να γνωρίζει περισσότερα από τον καθένα για την υπόθεση. Ή σχεδόν.

Ο ταξιτζής τραβάει μια τελευταία γερή τζούρα από το τσιγάρο του και το πετάει στον δρόμο, διαγράφοντας ένα τόξο από σπίθες σαν ουρά μικροσκοπικού κομήτη.

«Κοίτα να δεις! Για βόλτα ήρθες;» Ρίχνει μια ματιά στις αποσκευές της, μια μικρή βαλίτσα με ροδάκια και ένα παλιακό μπαούλο με δερμάτινα λουριά και διακοσμητικά καρφιά, φορτωμένο ταμπελάκια από διάφορα ταξίδια.

«Για δουλειά». Χώνει το χέρι της μέσα στην τσάντα και βγάζει τρία εικοσάρικα κι ένα τάλιρο.

Ο ταξιτζής πασπατεύει τα χαρτονομίσματα.

«Ελάχιστος κόσμος πληρώνει με μετρητά πια».

«Είμαι παλιομοδίτισσα».

«Καλά, και δε φοβάσαι; Δε σκέφτεσαι μήπως τους σκότωσε αυτός;»

Το λέει με φωνή ψιθυριστή και συνωμοτική, σαν να τη ρωτάει με τρόπο μήπως έχει πιει λίγο παραπάνω.

«Ελπίζω πως όχι», απαντάει ζωηρά η Νίκι.

«Καλά. Ελπίζω ν' απολαύσεις το μυστήριό σου». Περνάει από μπροστά της, αφήνοντας πίσω του μια μυρωδιά νικοτίνης. Η Νίκι αναρωτιέται αν εννοεί τον φόνο στη Μεσοποταμία ή την εξαφάνιση στο Σαν Φρανσίσκο. Όπως σκύβει ο ταξιτζής για να καθίσει στη θέση του, το αμάξι βογκάει, μαζί κι ο οδηγός. «Ελπίζω ν' απολαύσεις και την πόλη», της φωνάζει από μέσα. «Εκατόν τριάντα τετραγωνικά χιλιόμετρα περιβεβλημένα από την πραγματικότητα». Η πόρτα κλείνει με δύναμη.

Η Νίκι στέκεται με την πλάτη γυρισμένη στο ταξί και ατενίζει τις αποσκευές της. Η μηχανή του αυτοκινήτου ξεροβήχει, η εξάτμιση ξερνάει ένα μαύρο σύννεφο πάνω στο πόδι της και το όχημα απομακρύνεται με θόρυβο.

Όταν γυρίζει να κοιτάξει, η ομίχλη έχει κλείσει πίσω του, καλύπτοντας το κενό που είχε σχηματιστεί, λεία κι ασάλευτη σαν καθρέφτης, λες και το ταξί και ο οδηγός του δεν ήταν ποτέ εκεί.

2.

ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ με τα μπράτσα σταυρωμένα μπροστά στο στήθος και τις παλάμες στους ώμους της, αγκαλιάζοντας τον εαυτό της έτσι όπως συνηθίζει κάθε φορά που είναι ενθουσιασμένη ή ανήσυχη – ή και τα δύο. Πίσω της αισθάνεται το σπίτι να κρατάει, θαρρείς, την ανάσα του. Το ίδιο κι εκείνη.

Η Νίκι δεν έχει τάση προς τη δραματοποίηση, τουλάχιστον όχι συνήθως –στην παρέα της τη θεωρούν το πιο γλυκό και προσγειωμένο άτομο–, όμως περίμενε πέντε χρόνια για να συστηθεί. Ανατρέχει νοερά στο παρελθόν: τα τελευταία πέντε καλοκαίρια, μια γαλάζια παραζάλη· οι τελευταίοι πέντε χειμώνες, το Μανχάταν χιονισμένο. Πριν από πέντε χρόνια ακριβώς, τέτοιον μήνα, είχε γράψει την πρώτη επιστολή.

Αγαπητέ κύριε Τραπ, δε με γνωρίζετε...

Η Νίκι συνήθιζε όταν ήταν έφηβη να στέλνει επιστολές σε συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων που θαύμαζε, παρακαλώντας τους να απαντήσουν σε ερωτήσεις και να της στείλουν αυτόγραφα. Αργότερα, φοιτήτρια πια, τα γράμματα έγιναν πιο στοχαστικά, οι ερωτήσεις περισσότερο διεισδυτικές. Εξακολουθεί να διατηρεί επαφή με τους ελάχιστους που είναι πρόθυμοι να ξεκολλήσουν από τις οθόνες τους και να στείλουν επιστολές ρίχνοντάς τις σε γραμματοκιβώτια. Η Νίκι, που είναι συναισθηματικός χαρακτήρας, προτιμά την κλασική αλληλογραφία. Το μελάνι ποτίζει το χαρτί, ανεξίτηλο σαν ουλή. Τα μηνύματα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου είναι μια στιγμιαία ανάσα πάνω στο γυαλί, εντελώς εφήμερα.

Και τότε, κάποια στιγμή στα τέλη του Ιουλίου, έφτασε ένας γαλάζιος φάκελος με τ' όνομά της γραμμένο πάνω του, χαραγμένο βαθιά στο χαρτί: *Κύριον ή κυρία Νίκη Χάντερ*.

Επιθεώρησε τον φάκελο, τη διεύθυνση αποστολέα από το Σαν Φρανσίσκο. Χαμογέλασε συγκρατημένα.

Επί τρεις εβδομάδες δούλευε την απάντησή της, προτού πάρει τελικά την απόφαση να τη στείλει. (*Αγαπητέ κύριε Τραπ, να σας διευκρινίσω ότι είμαι γυναίκα.*) Μεσολάβησε άλλος ένας μήνας, κι έφτασε άλλος ένας γαλάζιος φάκελος. Αυτό συνεχίστηκε όλο το φθινόπωρο, τον χειμώνα, τη νέα χρονιά και για τέσσερα ακόμα χρόνια –μια δυο παράγραφοι από εκείνη, μερικές αράδες από εκείνον–, μέχρι το τελευταίο γράμμα, δακτυλογραφημένο στην ίδια γραφομηχανή, με το μελάνι να φαίνεται γεμάτο ρωγμές, με τους χαρακτήρες να στριμώχνονται και να διαγκωνίζονται σαν επιβάτες στη θάλασσα. **Θα χαρούμε ιδιαίτερα να σας καλωσορίσουμε στο σπίτι μας.**

Τρίβει τα μπράτσα της. Κάνει μεταβολή με αργές κινήσεις. Η ομίχλη ανασαλεύει, παραμερίζει σαν κουρτίνα, αποκαλύπτοντας το σπίτι, που υψώνεται μπροστά της σαν να βρίσκεται πάνω σ' ένα πελώριο παγωμένο κύμα.

Ένα κτίσμα σε απαλή κρεμ απόχρωση με αναφορές στους πύργους της γαλλικής επαρχίας, χτισμένο από τους Μπλις και Φάβιλ το 1905, τη χρονιά πριν από τον μεγάλο σεισμό. Έκτοτε φιλοξένησε μόλις τέσσερις οικογένειες, συμπεριλαμβανομένων των τωρινών ενοίκων. «Μια από τις πλέον κομψές και καλόγουστες επαύλεις του Πασίφικ Χάιτς, με απaráμιλλη θέα στη Γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ», σύμφωνα με τη γλαφυρή περιγραφή του περιοδικού *Architectural Digest* σε ένα άρθρο με τίτλο **Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΙΚΙΑ**. «Επιβλητικό ως προς τις διαστάσεις του, κομψότατο ως προς τη διακόσμηση του και ζηλόφθονα φρουρούμενο από τον κύριό του». Ο ξέπνοος ενθουσιασμός του άρθρου άγγιζε τα όρια του άσθματος.

Τα δεδομένα: Εμβαδόν που ξεπερνά συνολικά τα χίλια διακόσια τετραγωνικά μέτρα και εκτείνεται σε τέσσερις ορόφους. Επτά υπνοδωμάτια. Οκτώ λουτρά. Επενδυμένη με καρδιά βιβλιοθήκη

όπου φιλοξενούνται περίπου έξι χιλιάδες βιβλία. Εντυπωσιακός κήπος με χτιστή λιμνούλα για ψάρια. Πατώματα από λευκή δρυ παντού. Σοφίτες με παράθυρα που κρυφοκοιτάζουν από την κεκλιμένη στέγη από σχιστόλιθο. Θολωτός προθάλαμος. Ένα εντυπωσιακό σύνολο από εξωτικές πινελιές.

Η Νίκι εστιάζει το βλέμμα της στην εξώπορτα, που στέκει σαν φράγμα ανάμεσα στην ίδια και όλη εκείνη την κομψότητα, όλο εκείνο το μεγαλείο. Κάπου στο εσωτερικό βρίσκεται ο συγγραφέας που τόσο τη συναρπάζει. Αισθάνεται ενθουσιασμένη σαν κοριτσόπουλο.

Δεκατρία σκαλοπάτια καμωμένα από λείο μάρμαρο. Η Νίκι τα παρατηρεί. Ισιώνει τους ώμους της. Το σώμα της είναι λεπτό αλλά νευρώδες, γραμμωμένο, δυνατό. Πριν από πέντε χρόνια, όταν άρχισε να ασχολείται με την πυγμαχία, η Νίκι Χάντερ –ένα άτομο χαρούμενο, ήπιων τόνων, συναισθηματικό– ανακάλυψε πως διέθετε ταλέντο στη σωματική βία.

Σηκώνει το μπαούλο της, στερεώνει το βαλιτσάκι κάτω από την άλλη της μασχάλη και ανεβαίνει τα απότομα σκαλοπάτια που καταλήγουν στην εξώπορτα.

Στο πλατύσκαλο αποθέτει τις αποσκευές της. Ένα μαυρισμένο μπρούντζινο ρόπτρο προεξέχει πάνω στην πόρτα: ένα ερωτηματικό με περίτεχνες καμπύλες, διογκωμένο στο επάνω μέρος σαν φίδι με κουκούλα. Η Νίκι ακολουθεί τις γραμμές του με την παλάμη της κι ύστερα σημαδεύει με τον δείκτη της το κουδούνι.

Ακούγεται το κουδούνισμα, που σβήνει λίγο μετά.

Αγαπητέ κύριε Τραπ, δε με γνωρίζετε, όμως εντόπισα ένα πιθανό λάθος στο μυθιστόρημά σας...

Ο κοφτός κρότος του μηχανισμού μιας κλειδαριάς. Η Νίκι κάνει ένα βήμα πίσω.

Η πόρτα ανοίγει.

Μπροστά της, λουσμένη μέσα σ' ένα κεχριμπαρένιο φως, στέκεται η ομορφότερη γυναίκα που έχει δει ποτέ της.

3.

ΚΑΘΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΕΡΒΙΡΕΙ ΕΚΛΕΚΤΟ ΤΣΑΪ, η Νίκι την παρατηρεί.

Μοιάζει σαν να φωτίζεται από μέσα, μια φεγγοβόλα παρουσία. Σαραντάρα, με πυκνές βλεφαρίδες και γραμμένα, αισθησιακά χείλη. Τα μαλλιά της χύνονται λυτά πάνω στον ένα της ώμο. Φοράει ένα διακριτικό γαλάζιο φόρεμα – είναι μια γυναίκα χαμηλών τόνων, παρά το λαμπρό παρουσιαστικό της: ντροπαλό χαμόγελο, η μια γάμπα σταυρωμένη σεμνά πάνω απ' την άλλη. Η φωνή της («Γάλα ή ζάχαρη;») είναι σιγανή, σαν σκονισμένη από την αχρηστία.

Η Νταϊάνα σηκώνει το βλέμμα της, οπότε η Νίκι αποτραβάει γρήγορα το δικό της και το περιφέρει στο σαλόνι: στην εμπριμέ ταπετσαρία με τις πεταλούδες, στις φωτιστικές κολόνες δίπλα στους καναπέδες, στον μικρό πολυέλαιο. Πίσω από μια μπαλκονόπορτα διακρίνει ένα μέρος του κήπου, μισοσκοτεινίου μες στο λυκόφως. Στον ένα τοίχο υψώνεται μια στενή βιβλιοθήκη. Κάτω απ' τα πόδια της απλώνεται ένα περσικό χαλί, προφανώς χειροποίητο και γοητευτικά φθαρμένο από τον χρόνο. *Είμαστε πλούσιοι από πάντα.*

Ή, τέλος πάντων, εδώ και αρκετό καιρό.

«Το ταξίδι σας ήταν...» Η ερώτηση σβήνει προτού ολοκληρωθεί. Η προφορά της Νταϊάνα είναι σαν την ομίχλη: αγγλική και ξέθωρη.

«Με αναταράξεις».

«Σε όλη την πτήση από τη Νέα Υόρκη;»

«Σε όλη τη διαδρομή από το αεροδρόμιο. Δε βλέπαμε τίποτα πέρα απ' τα δύο μέτρα. Αισθανόμουν σαν να μεταφερόμουν σε κάποιο

μέρος μυστηριώδες. Όπως στην “Περιπέτεια του αντίχειρα του μηχανικού”».

Η Νταϊάνα εκφράζει διακριτικά την απορία της ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της.

«Σέρλοκ Χολμς», διευκρινίζει η Νίκι.

«Μάλιστα».

«Είναι ένας μηχανικός –όχι, ευχαριστώ, μόνο γάλα– ένας μηχανικός που ταξιδεύει με το τρένο με προορισμό ένα μυστηριώδες σπίτι. Τα παράθυρα της άμαξας που τον παραλαμβάνει είναι συσκοτισμένα και η διαδρομή φαντάζει ατελείωτη. Όταν φτάνει στο σπίτι, οι πελάτες του επιχειρούν να τον σκοτώσουν. Χρησιμοποιώντας μια υδραυλική πρέσα. Αργότερα ο Χολμς αντιλαμβάνεται ότι το σπίτι στην πραγματικότητα βρισκόταν κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό. Η διαδρομή με την άμαξα ήταν παραπλανητική: ο μηχανικός είχε οδηγηθεί δέκα χιλιόμετρα μακριά, μόνο και μόνο για να επιστρέψει πίσω στον σταθμό».

Η Νταϊάνα σουφρώνει τα χείλη της.

«Οφείλω να ομολογήσω» –ο τόνος της έχει πράγματι μια εξομολογητική χροιά– «ότι δεν είμαι φανατική των αστυνομικών μυστηρίων όπως εσείς. Και οι δυο σας». Συνοφρύνεται. «Όταν λέω φανατική, δεν το εννοώ με την αρνητική σημασία».

«Μη σας απασχολεί, δεν παρεξηγούμαι. Τι προτιμάτε να διαβάσετε;»

Η Νταϊάνα μνημονεύει έναν συγγραφέα βραβευμένο με Νόμπελ και δύο Γάλλους μυθιστοριογράφους.

«Δεν έχουμε κοινά γούστα», παρατηρεί η Νίκι.

«Κοιτάξτε, δίδασκα γαλλικά επί χρόνια. Λατινικά επίσης. Όμως έχω διαβάσει ορισμένα κείμενά σας – θυμάμαι το δοκίμιο για τον Έντγκαρ Άλαν Πόε, καθώς και για τη Νάιο Μαρς. Σας διακρίνει μια ιδιαίτερα ανθρώπινη προσέγγιση. Θα έλεγα πως έχουμε την τάση να βλέπουμε τους συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων σαν εν δυνάμει δολοφόνους, έτσι δεν είναι; Σαν πιθανούς κακοποιούς; Όμως εκείνο το δοκίμιο μ’ έκανε να θέλω να τους γνωρίσω. Και να διαβάσω τα βιβλία τους». Πίνει μια γουλιά από το τσάι

της. «Αν δεν απατώμαι, ασχολείστε με την επίβλεψη της συγγραφής τέτοιων κειμένων;»

«Κάνω ένα σεμινάριο δημιουργικής γραφής ιστοριών μυστηρίου στο εαρινό εξάμηνο. Πέραν αυτού, οι φοιτητές είναι ελεύθεροι να γράψουν ό,τι θέλουν. Συνήθως προτιμούν τη λογοτεχνική μυθοπλασία. Τους θυμίζω ότι πολλά σημαντικά αμερικανικά μυθιστορήματα έχουν ως αφηγηματικό άξονα κάποιο έγκλημα. *Λολίτα*. *Όταν σκοτώνουν τα κοτσύφια*. *Γέννημα θρέμμα*. *Γκάτομπι*. Όλα αυτά αστυνομικά μυθιστορήματα είναι. Μπορεί ο ντετέκτιβ να μη φοράει σήμα ή τραγιάσκα, όμως προσπαθεί να διαλευκάνει ένα μυστήριο».

Η Νταϊάνα πίνει λίγο ακόμα απ' το τσάι της, ενώ η Νίκι χαμωλώνει το βλέμμα στα πόδια της και αφαιρεί αμήχανα μια σκυλίτσα τρέχα από το ένα γόνατο. Ορκίζεται στον εαυτό της πως θα μιλάει λιγότερο στο εξής.

«Α... έφερα κάτι», λέει, καταπατώντας την ίδια κιόλας στιγμή τον όρκο της. Ανοίγει το φερμουάρ της τσάντας της. «Δεν κατάφερα να το τυλίξω πολύ καλά...» Παρότι παιδευόταν επί σαράντα λεπτά, με τη γλώσσα να ξεπροβάλλει ανάμεσα στα χείλη της, λες κι ήταν παιδάκι που πάσχιζε να μην ξεφύγει από τις γραμμές του τετραδίου ιχνογραφίας.

Είναι εμφανές πως πρόκειται για μεγεθυντικό φακό, όμως η Νταϊάνα έχει την καλοσύνη να αναρωτηθεί τι θα μπορούσε να βρίσκεται κάτω απ' το περιτύλιγμα προτού το αφαιρέσει.

«Ω, τι όμορφο... Και τι υπέροχη λαβή! Μπρούντζινη; Είναι παλιό κομμάτι;»

«Των αρχών της δεκαετίας του '20».

«Είμαι βέβαιη πως θα τον ενθουσιάσει».

«Ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω, ειλικρινά». Η Νίκι παρατηρεί τον ατμό που ξετυλίγεται πάνω απ' το τσάι της. «Σας είμαι πραγματικά ευγνώμων», συλλαμβάνει τον εαυτό της να λέει. Σηκώνει το βλέμμα της στην Νταϊάνα. «Αυτό εδώ είναι... ένα πραγματικά εξαιρετικό προνόμιο».

Τα λόγια της φέρνουν ένα αδιόρατο χαμόγελο στα χείλη της γυναικάς, κάνοντάς τα να παιχιδίσουν ανεπαίσθητα.

«Έχετε αναλάβει στο παρελθόν κάποιο ανάλογο εγχείρημα;» ρωτάει η Νταϊάνα. «Μια... ιδιωτική βιογραφία; Που να απευθύνεται αποκλειστικά σε αγαπημένα πρόσωπα;» Δείχνει τον εαυτό της διαστακτικά, σαν να μην είναι απόλυτα βέβαιη πως μπορεί να θεωρηθεί αγαπημένο πρόσωπο. «Υπάρχει κάποιος κατάλληλος όρος γι' αυτό;»

«Ποτέ. Κι ούτε έχω υπόψη μου κάποιον όρο».

«Είναι τόσο χαρακτηριστικές του Σεμπάστιαν αυτές οι ξαφνικές ανατροπές της τελευταίας στιγμής. Όταν μου το είπε, του πρότεινα... ελπίζω να μη με παρεξηγήσετε, όμως η αλήθεια είναι πως του πρότεινα να τη γράψει ο ίδιος, αλλά...» Ανασηκώνει τους ώμους. «Ανησυχεί πως δε θα έχει τον χρόνο να το κάνει όπως πρέπει. Άλλωστε βλέπει τα πράγματα μόνο από τη δική του οπτική γωνία. Κι αυτό που θέλει στην προκειμένη περίπτωση είναι μια καταγραφή με...» Και πάλι η φράση σβήνει στα μισά, σαν σπίρτο.

«Πολλαπλούς αφηγητές», προτείνει η Νίκι.

«Ακριβώς».

«Πώς είναι;»

Το πιατάκι του φλιτζανιού κουνουνίζει όπως το ακουμπάει η Νταϊάνα στο τραπέζι.

«Καθώς φαίνεται, η οξεία νεφρική ανεπάρκεια δεν είναι μοιραία... έως ότου γίνει τέτοια. Δεν πέφτεις κάτω ξαφνικά, συνεχίζεις σε σχεδόν κανονικούς ρυθμούς μέχρι να έρθει το τέλος. Με περισσότερα διαλείμματα για ύπνο. Επομένως μιλάμε για μερικούς μήνες. Πάνω κάτω».

Η Νίκι γνέφει καταφατικά.

«Βέβαια, έχω μάθει να μην τον υποτιμώ ποτέ», συμπληρώνει η Νταϊάνα, χαϊδεύοντας το ένα της καλάμι και με τις δύο παλάμες. «Σε κάθε περίπτωση, ανυπομονεί να σας συναντήσει».

«Αποκλείεται να ανυπομονεί περισσότερο από μένα».

«Μπορείτε να διαφωνήστε όσο θέλετε επ' αυτού. Πάντα απολάμβανε μια καλή αντιλογία».

Εκείνη τη στιγμή ακούγεται το βαρύτονο γκονγκ κάποιου ρολογιού έξω απ' το δωμάτιο. Η Νταϊάνα τσεκάρει το ρολόι στον καρπό της.

«Δε σας ρώτησα, έχετε φάει;»

«Δε θα έλεγα όχι για ένα σάντουιτς», ομολογεί η Νίκι. «Ή ένα τηγανητό αυγό».

«Τι θα λέγατε και για τα δύο; Θα σας ετοιμάσω ένα κροκ μα- ντάμ». Προφέρει την ονομασία με υποδειγματική γαλλική προφο- ρά. Στρώνει το φόρεμά της όπως σηκώνεται. «Μη φανταστείτε κά- τι το ιδιαίτερο, ένα απλό σάντουιτς με ζαμπόν και τυρί είν—»

Και τότε ένα κύμα σαρώνει το σαλόνι.

Το κατακλύζει, το πλημμυρίζει. Η Νίκι φαντάζεται προς στιγ- μήν πως θα δει τα έπιπλα να παρασύρονται από τον ηχητικό χεί- μαρρο, τα τζάμια να θρυμματίζονται με πάταγο, τον πολυέλαιο να διαλύεται, ραίνοντας το δωμάτιο με κρύσταλλα.

«Φέρε μου το παιδί!»

**«Σε τρεις μήνες θα είμαι νεκρός.
Ελάτε να γράψετε την ιστορία μου».**

Αυτά τα λόγια γράφει ο Σεμπάστιαν Τραπ, ο ερημίτης συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας, στη Νίκι Χάντερ, μια μελετήτρια του είδους, με την οποία διατηρεί αλληλογραφία επί χρόνια. Κι ενώ του απομένει ελάχιστος χρόνος ζωής, ο Τραπ καλεί τη Νίκι στην εντυπωσιακή έπαυλή του στο Σαν Φρανσίσκο για να τον βοηθήσει να καταγράψει την ιστορία της ζωής του. Εκεί ζουν, επίσης, η πανέμορφη δεύτερη σύζυγός του Νταϊάνα και η προστατευτική κόρη του, Μάντλιν, ενώ στο σπίτι μπαμβγαίνουν ελεύθερα ο αλλοπρόσαλλος ανιψιός του, Φρέντι, και η λαλίστατη νύφη του, Σιμόν. Σύντομα η Νίκι αντιλαμβάνεται ότι μια αληθινή υπόθεση δολοφονίας αναζητά λύση και καταλαμβάνεται από την ακαταμάχητη νόσο – τον πυρετό του ντετέκτιβ.

**«Δεν αποκλείεται οι δυο μας να ξεδιαλύνουμε
και κάνα δυο παλιά μυστήρια».**

Είκοσι χρόνια νωρίτερα – παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1999–, η πρώτη σύζυγος του Σεμπάστιαν και ο έφηβος γιος τους εξαφανίστηκαν από διαφορετικές τοποθεσίες και δεν τους ξαναείδαν ποτέ. Διέπραξε άραγε το τέλειο έγκλημα ο διάσημος μετρ της αστυνομικής λογοτεχνίας; Γιατί βγήκε από την απομόνωσή του ύστερα από είκοσι χρόνια, δίνοντας την άδεια σε μιαν άγνωστη να σκαλίζει το παρελθόν του;

«Η ζωή είναι σκληρή. Και στο τέλος σε σκοτώνει».

Καθώς η Νίκι επιχειρεί να συνδέσει όλα τα κομμάτια της ζωής του Σεμπάστιαν, η Μάντλιν αρχίζει να αμφισβητεί τι στ' αλήθεια γνωρίζει ο αγαπημένος της πατέρας για εκείνη τη νύχτα πριν από τόσα χρόνια. Κι όταν ένα πτώμα εμφανίζεται στη λιμνούλα με τα ψάρια, οι δύο γυναίκες θα βρεθούν ενώπιον μιας σοκαριστικής αλήθειας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5676-8

9 786180 156768

ΚΩΔ. ΜΗΧ. 2ΗΣ: 25326